

TALEPAPIR

Dato: 19. februar 2009
Kontor: Beskæftigelseskontoret
J.nr.: 6695
Sagsbeh.: HTA
Fil-navn: UUI 76 talepapir

Talepapir

Titel Talepapir til brug for besvarelse af samrådsspørgsmål J

Anledning Samrådsspørgsmål J
Tid og sted 17. februar 2008, kl. 15.00, i Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg

Samrådsspørgsmål J

"Ministeren bedes oplyse, hvad regeringen vil gøre for at få fat i de mange indvandrerkvinder, som gerne vil i arbejde, men som i dag går hjemme uden kontakt til hverken kommune eller arbejdsmarkedet. Spørgsmålet stilles i lyset af den aktuelle undersøgelse, foretaget af Hvidovre og Københavns kommuner og Center for Socialøkonomi, som viser, at 14.000 indvandrerkvinder alene i Hovedstadsområdet ønsker at komme i arbejde (Politiken den 4. januar 2009 "Indvandrerkvinder vil arbejde")."

Det talte ord gælder.

[Den positive udvikling i indvandrerkvinders beskæftigelse]

Regeringen overtog ved sin tiltræden i 2001 en stor, uløst opgave på integrationsområdet – ikke mindst, når det handler om indvandrerkvinders integration på arbejdsmarkedet.

Siden da har regeringen gennemført en massiv indsats. Vi har fået styr på indvandringen til gavn for integrationsarbejdet. Vi har skabt bedre danskundervisning, mere effektive aktive tilbud og nye mentorordninger. Og vi har givet støtte til mange vellykkede projekter i hele landet.

I de senere år har vi derfor set en betydelig fremgang i beskæftigelsen blandt indvandrerkvinder fra både vestlige og ikke-vestlige lande. Siden 2001 er knap 23.000 flere indvandrerkvinder kommet i arbejde. Og indvandrerkvindernes beskæftigelsesfrekvens er steget fra 45 procent i 2001 til 51 procent i 2007.

Den positive udvikling er ikke alene til gavn for kvinderne selv, men også for deres børn. Flere undersøgelser viser således, at i familier, hvor moderen er velintegreret, går det også børnene bedre i skolen og på arbejdsmarkedet.

Men arbejdet er ikke færdigt! Der er fortsat en betydelig arbejdskraftreserve blandt indvandrerkvinder, som i dag går hjemme og bliver forsørget af deres familie.

[Regeringens initiativer for familieforsørgede indvandrerkvinder]

Regeringen har derfor taget en række initiativer, så flere familieforsørgede indvandrerkvinder kommer i arbejde. Regeringens initiativer bygger på, at kvinderne har mange ressourcer, og at kvinderne kan og vil gøre en forskel for integrationen.

Gode danskundskaber vil ofte være nøglen, der åbner døren til arbejdspladserne. Kommunerne har derfor pligt til at tilbyde danskundervisning til de familieforsørgede indvandrerkvinder. Gennem danskundervisningen får kvinderne også viden om kultur og samfundsforhold i Danmark. Danskundervisningen er tilpasset den enkelte kvindes kvalifikationer og varer som udgangspunkt i tre år.

Mange familieforsørgede indvandrerkvinder har behov for oplæring, før kvinderne kan varetage et almindeligt job. Kommunerne har derfor fået mulighed for at give aktive tilbud til familieforsørgede indvandrerkvinder. Tilbuddets indhold vil afhænge af den enkelte kvindes behov. Kvinderne kan f.eks. få afklaret deres kompetencer og deltage i forskellige former for opkvalificering. Desuden kan kvinderne komme i virksomhedspraktik eller blive ansat på en virksomhed med løntilskud fra kommunen. Kommunerne

kan endvidere give støtte til en mentor, der hjælper kvinden i den første tid på arbejdspladsen eller uddannelsesinstitutionen.

Regeringen har etableret to rådgivningsenheder – Integrationservice og Specialfunktionen for den Etniske Beskæftigelsesindsats – forkortet SEBI. Her kan kommunerne få råd og vejledning om beskæftigelsesindsatsen for familieforsørgede indvandrerkvinder. Sidste efterår udsendte Integrationservice og SEBI en pjece til alle kommuner med gode råd til indsatsen og afholdt et seminar om emnet. I dette forår vil Integrationservice og SEBI arrangere regionale netværksmøder for at sikre vidensdeling mellem kommunerne.

Herudover har vi givet støtte til en række vellykkede projekter for familieforsørgede indvandrerkvinder.

For eksempel støtter Integrationsministeriet KVINFOs mentornetværk, der knytter ressourcestærke kvinder med dansk oprindelse og indvandrerkvinder sammen i par. Indvandrerkvinderne får således én bestemt person som rådgiver, samtalepartner og kontaktperson. Det giver kvinderne en bedre viden om det danske arbejdsmarked og uddannelsessystem samt om ligestilling i Danmark.

Et andet nyskabende projekt, vi har støttet, er Gribskov Kommunes "44 point = arbejde" – også kaldet Gribskov-modellen. Deltagerne i projektet var indvandrerkvinder uden kontakt med arbejdsmarkedet. Som led i projektet fulgte kvinderne et intensivt oplæringsforløb, der trin for trin opbyggede deres færdigheder, til de kunne varetage et job inden for hotelrengøring. Kvinderne blev løbende målt efter et pointsystem og var garanteret arbejde, når de havde opnået 44 point. Gribskov-modellen har opnået lovende resultater og er nu udbredt til en række andre af landets kommuner, ligesom det indgår i regeringens Kvindeprogram, at Gribskov-modellen bliver afprøvet inden for andre brancher end hotelrengøring.

Som led i Kvindeprogrammet støtter vi endvidere bydelsmødreprojekterne, der bygger på et vellykket projekt Berlin og skal sikre, at flere indvandrerkvinder bliver aktive medborgere i det danske samfund. Som led i bydelsmødreprojekterne gennemgår indvandrermodre et intensivt kursus, så de kan blive bydelsmødre. På kurset lærer mødrene, hvordan de kan fremme deres børns udvikling og integration i bred forstand. Bydelsmødrene op søger herefter andre indvandrermodre i boligområdet og videregiver den viden, de selv har fået. Mødrene plejer at være så begejstrede for rådgivningen og de nye idéer, at de fortæller familiemedlemmer og bekendte om det.

[Integration kræver en fælles indsats]

Regeringen har således taget sit ansvar på sig og skabt nogle gode rammer for integrationen af familieforsørgede indvandrerkvinder. Men integration kræver en fælles indsats, hvor kommunerne, virksomhederne og indvandrerkvinderne også har et stort ansvar.

Kommunerne har ansvaret for at føre integrations- og beskæftigelseslovgivningen ud i livet og anvende viften af redskaber, så den enkelte kvinde rent faktisk kommer i arbejde. Det kan betale sig for kommunerne, der får større skatteindtægter og resultattilskud efter integrationsloven, når kvinderne er i job.

Integrationsministeriets benchmarkinganalyser viser imidlertid, at der er stor forskel på, hvor godt kommunerne løser opgaven. Netop derfor indsamler Integrationservice eksempler på god praksis fra hele landet og udbreder erfaringerne i de enkelte kommuner.

I regeringen overvejer vi nu gå et skridt videre og forpligte kommunerne til at give familieforsørgede indvandrerkvinder aktive tilbud, når det gavner kvindernes beskæftigelsesmuligheder.

Virksomhederne bør vise socialt ansvar og lukke op for indvandrerkvinder, som behøver oplæring, inden de kan varetage et almindeligt job. Det er også til gavn for virksomhederne selv, der får en meget loyal arbejdskraft.

Og ikke mindst har kvinderne selv et ansvar for at gøre en forskel. Heldigvis viser den nye undersøgelse om familieforsørgede kvinder, der ligger til grund for dette samråd, at kvinderne er meget motiverede for at få et arbejde. Fra flere af de kvinder, jeg talte med til bogen "Også danske", er budskabet da også, at det offentlige skal give mere ansvar for netop at ansvarliggøre den enkelte kvinde.

Dermed får vi endnu flere kvinder som Lally Harpal Parwana, som medvirker i bogen. Hun kom til Danmark i 1979, da hun blev gift med en inder, der boede her. Hun har siden brugt mange kræfter på at blive en aktiv medborger i det danske samfund og på arbejdet for bedre integration. Hun er bl.a. formand for Rødovre Integrationsråd og medlem af Rådet for Etniske Minoriteter. Hun har også kæmpet sig op i Statoil, hvor hun nu er ansvarlig for logistiske it-løsninger i oliebranchen.

[Afslutning]

Som jeg nævnte indledningsvis, er der i de senere år sket en betydelig fremgang i beskæftigelsen blandt indvan-

drerkvinder. Og erfaringerne viser, at indvandrerkvinder, der kommer i job, i høj grad bevarer deres plads på arbejdsmarkedet.

Det dokumenterer, at regeringens initiativer giver kvinderne den fornødne hjælp, så de kan udnytte deres ressourcer og hurtigst muligt bliver selvkørende.